Якось Катруся сказала Василькові:

— Васильку! Чуєш, Васильку! Давай гратися в піжмурки.

— Добре. Давай гратися,— погодився Василько.

І почали вони гратися в піжмурки. Тільки як заховається Катруся, то Василько відразу і знайде її. А як Василько заховається, то Катруся бігає-бігає, а знайти його не може. Стало Катрусі дуже кривдно від того, і вона сіла в саду й гірко заплакала. Доти плакала, що аж спати схотілося.

Раптом чує Катруся — хтось обзивається до неї:

— Чого ти, дівчинко, плачеш?

— Як же мені не плакати, коли тільки-но я заховаюся, то Василько зразу мене й знайде. А як Василько заховається, то я шукаю, шукаю, і знайти його не можу,— відповіла крізь сльози Катруся.

— Не плач, дівчинко,— каже той самий голос,— я тобі допоможу так заховатися, що Василько тебе ніяк не знайде. Ось лізь сюди!

Підводить Катруся очі, і що вона бачить? Ніжно-блакитну, красиву-прекрасиву квітку. Глянула на неї Катруся і запитала:

— Як же я влізу в тебе, коли ти зовсім малюсінька й ніжна?

— Дарма, ти тільки простягни вперед руки і тоді сама все зрозумієш, — мовила квітка.

Простягла Катруся руки до квітки, і квітка одразу почала більшати, більшати. А може, то лише так здалося Катрусі, а насправді вона сама стала меншати. Ось заховалися у квітці пальці, ось уже не видно й рук по лікті, ось і плечі уже там. Потім і вся Катруся опинилася у квітці, сіла в ній, сидить і роздивляється.

У квітці так гарно, затишно, пахтить чимось приємним-приємним. А коли поглянула Катруся через пелюсточки в сад, то в ньому всі дерева — і яблуні, і груші, і сливи, і вишні, і абрикоси — були блакитні, такі, наче вона дивилася на них через прозоро-блакитне скельце.

"Еге,— подумала Катруся,— та тут таки й справді чудова хованка. Тепер нехай Василько пошукає мене, нехай побігає!"

А воно так і було. Василько скрізь бігав, зазирав за кущі, за горбочки, аж упрів, бідолаха, аж чуб у нього став мокрий, але Катрусі все одно не може знайти.

Катруся ж сидить у квітці, посміхається, радіє...

Коли це чує вона — до квітки щось летить. І так гуде, як ото літак, а саме волохате, страшне. Підлетіло, сіло край пелюсточки, а потім полізло у квітку. Катруся злякалася, як замахає руками, як закричить:

— Ой, боюся, боюся!..

Спинилося воно, побачило її у квітці й каже:

— Чого ти, дівчинко, кричиш?

Ти не кричи і не бійся мене. Я — бджола.

Придивилася Катруся — і справді бджола перед нею. Хоч і волохатенька, зате чепурненька, славна. Тоді Катруся й питає бджолу:

— А ти не вкусиш мене?

— Ні, що ти! — відповідає бджола.— Тільки посунься трохи й сиди смирненько.

Катруся відсунулася набік, бджола пролізла повз неї, випустила свій носочок, встромила його в саме денце квітки й почала смоктати квітковий сік — нектар. Носочок у

бджоли прозорий, і Катруся бачить, як по ньому підіймається чистий-пречистий, мов сльоза, і, мабуть, солодкий, як мед, нектар. Катруся засовалася, облизала губи та як запхикає:

— Пхи, пхи, пхи...

— Чого ти? — питає бджола.

— Еге, чого! Того, що мені теж хочеться солодкого,— відповіла Катруся.

— То летімо до мене додому. Там є чим тобі поласувати. Меду в нас — скільки душа твоя забажає! — мовила бджола.

Усміхнулася Катруся. Але враз і засмутилася, сказала:

— Як же я полечу, коли в мене крилець немає?

— А ти на мене сідай, і удвох полетимо,— запропонувала бджола.

— А це не страшно? — запитала Катруся.

— Ні. Сідай, не бійся,— відповіла бджола.

Катруся сіла на бджолу, міцно ухопилася руками їй за шию. Бджола замахала крилами, загула й полетіла.

І прилетіли вони до бджоли додому. Будиночок у неї дерев’яний з продовгуватими дверима-входом і з скляним невеличким віконечком. Сам він червоний-червоний, а дашок зелений. І як тільки долетіли до цього будиночка, так і запахло медом.

— А чого тут так медом пахне? — поцікавилась Катруся.

— Бо тут ми з нектару мед робимо,— пояснила бджола.— Ходімо, подивишся.

Як зайшла Катруся всередину будиночка, то аж зойкнула, бо в ньому стільки тих бджіл, стільки того меду було!

Стоїть вона, дивиться, а слинка у неї так і тече.

— Ну, так хочеш меду покуштувати? — питає бджола.

— Еге, хочу,— відповідає Катруся, і каже це тихенько й несміливо.

— То добре. Сідай отут,— показала бджола на восковий стілець біля невеликого, теж із воску, столика.

Катруся присіла, і бджола принесла їй миску меду і велику ложку. І ложка, і миска також були з воску.

— Ну, бери їж,— сказала бджола.

Взяла Катруся воскову ложку, набрала в неї меду, їсть. А мед такий солодкий, такий смачний, що вона не помітила, як і шматочок ложки відкусила.

От коли наїлася, от коли наласувалася меду Катруся! До несхочу!..

Потім вона посиділа трохи, подумала і згадала про Василька.

— Ой, лишенько! Та це ж він, бідолашний, бігає скрізь та шукає мене, а я й забула про нього.

Шкода стало Катрусі Василька. Підхопилася, виглянула у скляне віконечко та як загукає з усієї сили:

— Васильку! Васильку! Я осьдечки!

І... прокинулася. Бо, бачте, все це — і про квітку, і про бджолу, і про мед — їй приснилося.

Василько, коли Катруся розповіла, який приснився їй сон, теж хотів, щоб і йому таке приснилося. Та Василькові таке не сниться, бо його не люблять квіти. Він їх шаблею своєю січе. А Катруся береже, доглядає квіти.

Але якщо Василько та й усі хлопці будуть робити так, як вона, Катруся, то, може, і їм присниться такий сон. Звичайно, присниться.